

La formació berguedana Orgue de Gats ha celebrat el desè aniversari amb un concert i una divertida exposició dels seus cartells anunciadors

MÚSICA

Orgue de Gats compleix deu anys d'ironia musical

BERGA

MONTSE GALERA

La formació musical berguedana Orgue de Gats va celebrar, el cap de setmana passat, els deu primers anys de vida fent un concert a la vila d'Avià durant el qual va repassar la seva biografia musical, i fent també una exposició en què es van recopilar els seus particulars i humorístics cartells anunciadors.

Hi ha poques formacions berguedanes que hagin assolit deu anys de trajectòria musical ininterrompudament. Amb la celebració dels seus deu primers anys d'història, Orgue de Gats enceta una nova fase que es vol culminar en la professionalització total del grup.

Jaume Figols, un dels components d'Orgue de Gats, ha assegurat a Regió7 que «ara el que volem és enfocar la nostra tasca d'una manera més professional i deixar de tocar amb l'única intenció de passar una bona estona, gairebé bé per amor a l'art».

Des del començament Orgue de Gats ha utilitzat la barreja de música i show per divertir els seus espectadors. La disbauxa i un agut sentit de l'humor han estat la sal i el pebre amb què ha amantit les seves ja molt nombroses actuacions.

Actualment la formació és formada pel teclista Lluís Mas, d'Avià; el guitarrista Pere Farrés, d'Avià, qui, a més, fa funcions de vocalista; Paco Narváez, conegut com Paco Illo, que viu a Berga i que toca la

flauta travessera i els instruments de percussió; el bateria de Casserres Sebastià Silvestre i el baix Jaume Figols, fill d'Avià.

L'humor sempre ha estat un dels elements fonamentals dels seus espectacles i a base de ganes ha anat superant la manca d'experiència i els errors tècnics o humans, habituals en les primeres actuacions de la formació berguedana.

Adaptacions de peces populars

En el moment en què Orgue de Gats va començar a funcionar com a grup musical, únicament un dels seus membres tenia coneixements de solfeig. Des d'aleshores una trentena de persones s'ha vist relacionada amb el grup, ja fos com a components o bé com a col·laboradors esporàdics, i la fesomia de la formació ha canviat molt.

Poques de les cançons que conformen el repertori d'Orgue de Gats són de composició pròpia. Majoritàriament el grup toca adaptacions molt lliures de peces ballables molt populars i d'interpretació obligada en els envelats de festa major. Durant els espectacles d'Orgue de Gats, aquestes cançons habitualment són objecte de modificacions musicals, però també se'n canvia el nom

REGIÓ7

■ L'animació és l'especialitat d'Orgue de Gats

dels intèrprets que les han popularitzades i fins i tot el títol. En són un exemple *Llet i vi*, que recordaria el nostàlgic *Let it be* dels Beatles; *La gamaba peluda*, *la portes tu*, que transportaria l'òidra a aquell rocker i exaltat *Aguan ba baluba balanbabú*, *Cunado devuelva a tu lado*, o bé *l'Al! Calixto*, cançó que en els seus orígens esmentava Jalisco, és clar, abans que Orgue de Gats decidís que aquesta peça havia de formar part del seu repertori.

Segons Jaume Figols, «moltes vegades aquestes variacions són fruit de la improvisació. Les conyes que fem a l'escenari acostumen a agradar als balladors, sobretot si són de fora de la comarca. Als envelats de casa ja ens coneixen molt i resulta una mica més difícil de fer riure la gent».

La formació ha esmolat l'eniny per tal de dur a terme activitats simultànies durant el seu espectacle, fet que ha dotat les seves actuacions d'un segell personal. El grup intenta fer-ne partícip l'espectador. «Si quan comencem l'actuació l'ambient és fred, regalem una ampolla de cava o una samarreta a la primera parella que enceti el ball».

De coses estranyes, el grup n'ha fetes moltes. Des de tocar amb una truja a l'escenari, a tocar completament disfressats i emmarcats... de fet, es podria fer una llarga llista de curiositats.

Una de les anècdotes més divertides del grup va ser la creació del primer cartell anunciador, en el qual es veuen els músics amb els seus instruments i una munió de gats que els salta per

damunt. Intentant ser sempre fidels a la realitat, els components d'Orgue de Gats es van tancar en un estudi amb un grapat de gats que, en veure's atrapat, els van mossegar i esgarrapar, mentre el fotògraf immortalitzava la situació. D'anècdotes com aquesta, n'hi ha moltes, un bon munt, i a mesura que passi el temps se'n generaran moltíssimes més, perquè cada actuació, cada activitat d'Orgue de Gats esdevé un espectacle.

Durant els dies de la Festa Major d'Avià s'ha pogut visitar una exposició amb aquests cartells anunciadors del grup. Dis-sabte a la nit la celebració va acabar amb el repartiment entre el públic d'un pastís en forma de gat gegant.

CRÍTICA

LLUÍS SOLERNOU

TEATRE/«Violines y trompetas»

Un muntatge pobre, però alegre

Després de veure la representació de *Violines y trompetas* al teatre Conservatori de Manresa vaig sortir al carrer amb una sensació de desconcert i fins i tot de decepció. Sovint arribo a aquest estat dual quan crec que descobriré alguna cosa i palpo una certa pobresa.

Diumenge, en un Conservatori que feia goig, la Compañía de Paco Morán va posar en escena l'obra *Violines y trompetas*, de Santiago Moncada, una obra en dos actes que va ser escenificada de manera ininterrompuda, si bé jo crec que convenia l'entreacte; almenys a mi, se'm va fer massa llarga.

El text de Santiago Moncada va discórrer per les senderoles de l'humor, d'un humor que contínuament feia servir el doble sentit, però sense caure en la grolleria. Sovint va mostrar la seva cara fresca i, a voltes, la seva faceta més rebuscada.

La petita història que se'ns va

«VIOLINES Y TROMPETAS», de Santiago Moncada. Interpretada per la Compañía de Paco Morán. Diumenge, 1 de setembre, teatre Conservatori de Manresa.

explicar va ser molt planera i intel·ligible. Per això no podem parlar que tingués un argument ric ni que provoqués un lligament mental que fes sentir-nos atrets per allò que passava a l'escenari. Simplement es plantejaven oportunitats per deixar lliure la rialla o bé abstenir-te. La mateixa escenografia era pobre. És veritat que la simplificació ajuda a bellugar-se amb més facilitat, però crec que els professionals no haurien de ser tan minsos i esquitits.

Si analitzem fredament el treball dels actors, cal destacar, per la seva categoria, el de Paco Morán, un veterà que coneix molt bé la seva professió i que

sap com s'ha de moure i com ha de comunicar allò que vol expressar. Domina el gest i la seva expressió és rica en matisos. Però, potser haver representat tantes vegades l'obra ja és més un handicap que una virtut, perquè sovint resultava difícil entendre el que es deia com si s'actués de manera rutinària.

Algunes vegades quan el públic encara reia, els actors continuaven parlant i s'escapaven moltes expressions. Crec que l'actor ha de dominar l'escena, però també, i sempre, les reaccions dels espectadors. Cal destacar la interpretació de Raquel Evans, sobretot per la seva naturalitat i decisió en el moviment.

No obstant això, podem afirmar que el públic va sintonitzar amb l'humor fàcil i assequible de l'obra i dels seus actors. Sovint la gent necessita moments de relax sense floritures ni maldecaps i, al final, l'aplaudiment va ser unànime.

XAVIER GÓMEZ

■ Paco Morán és un actor que coneix a fons els mecanismes de l'escena